

עשב פלא

אגדה פרסית

לפני שנים רבות חי מלך גדול במזרח. מלך טוב וצודק ואהוב על נתיניו. היו לו שלושה בנים - מחמוד הבכור, אחמד הבינוני ומוחמד הצעיר. יום אחד יצא המלך עם בניו לצייד. צדו יום שלם וגם הצליחו יפה. אבל לקראת ערב התחילה סערה, חול נזרק לעיניו של המלך והוא התעוור. הבנים התעצבו מאוד. הם הביאו אותו לחצר הארמון, קראו לרופאים וביקשו להבריא את אביהם. אך כל מה שעשו הרופאים לא עזר כלל, המלך לא יכול היה לראות. התאספו הרופאים, התייעצו והחליטו שהדבר היחיד שיכול לעזור למלך הוא עשב פלא, שגדל רחוק, רחוק, אחרי שבעה ימים.

**הבנים התייעצו והחליטו לנסוע כדי להביא
לאבא את עשב הפלא הזה. הם התכוונו
לדרך וקיבלו את ברכת אביהם.
האחים נסעו זמן רב, עברו שדות ומדבריות,
הרים ועמקים, ובסוף הגיעו לפרשת דרכים.
הם נעצרו ודנו באיזו משלושת הדרכים
להמשיך.
והאח הצעיר אמר "הבה ייסע כל אחד
מאתנו בדרך אחרת, דרך שלו."
הם הסכימו להצעה ונסעו לכוונים שונים.**

האח הצעיר בחר בדרך האמצעית. הוא נסע
בה הרבה זמן, בסוף התעייף והחליט לנוח
ליד עץ גבוה שצמח ליד נחל. הוא נשכב
ובמהרה נרדם. תוך שינה שמע רעש מוזר.
התעורר, קפץ על רגליו וראה: על העץ זחל
נחש גדול בכוון קן ציפור, ובו גוזלים. הגוזלים
הרגישו בסכנה והתחילו להרעיש ולשרוק,
לקרוא לעזרה.
מוחמד עלה על העץ, תפס את הנחש והוריד
אותו לארץ, והכה לו באבן מספר פעמים
בראש והרג אותו. אחר כך נשכב שוב ונרדם
חזק.

בזמן שישן חזרה לקן ציפור גדולה מאוד, אם הגוזלים, והגוזלים קרקרו בקול. הציפור הגדולה שראתה את הנחש ההרוג הבינה מיד מה קרה. בינתיים מוחמד התעורר וכשראה את הציפור הגדולה סיפר לה את מעשיו, על האב העיוור ועל עשבי פלא שהוא ואחיו יצאו לחפש, כדי להחזיר לאב את ראייתו.

ואז אמרה הציפור למוחמד "אשתדל לגמול לך, איש טוב, על הצלת גוזליי. אעזור לך להגיע למקום בו גדל עשב הפלא."

מוחמד הודה לציפור, עלה על גבה ועף אתה. הם עפו שבע ימים ושבעה לילות עד שהגיעו מעבר הים השביעי. שם נחתה הציפור, ישר לתוך העמק בו גדל עשב הפלא. בן המלך אסף מהעשב לתוך שקית ואחר כך עלה שוב על גב הציפור והם חזרו למקום בו היה הקן שלה.

שם בן המלך נפרד מהציפור, עלה על הסוס שלו והתחיל לרכב בדרך חזרה, הביתה לאבא. הוא נסע זמן רב עד שפגש את אחיו. הם שמחו מאוד כשראו את מוחמד שלם ובריא, וסיפרו ששניהם תעו בדרכים שלהם, לא מצאו את עשב הפלא והחליטו לחזור הביתה.

האח הצעיר סיפר להם את קורותיו. סיפר איך הציל את גוזלי הציפור הגדולה, איך זו הביאה אותו מעל הים השביעי, שם איפה שצומח עשב הפלא. האחים שמעו את סיפורו ושלושתם יצאו לדך הביתה.

בדרך הגיעו לבאר מים. מוחמד ירד מסוסו, וירד בחבל לבאר כדי לשאוב מים. ובינתיים אחד האחים אמר לשני "אם מוחמד יביא לאבא את עשב הפלא, הוא יעשה ליורש הכתר. הבה נחתוך את חבל הבאר כדי שאחינו יישאר למטה. אז בעצמנו נביא את עשב הפלא לאבא."

האח השני הסכים. הם חתכו את החבל, לקחו את שק עשב הפלא שמוחמד אסף מעבר לים השביעי, עלו על סוסיהם ורכבו הביתה.

מוחמד מסכן נשאר בתוך הבאר וקרא משם לעזרה, אך איש לא ענה לו. אבל אחרי זמן נשמע קול "אל פחד, מוחמד! עוד מעט יופיעו לפניך שני אילים, אחד שחור, שני לבן. תשתדל לתפוס אחד מהם. אם תתפוס את האיל הלבן, הוא יוציא אותך לפני האדמה שלם ובריא. אך אם תתפוס את השחור, אזי תיפול לתוך העולם התחתון.

עוד לפני שהקול המוזר סיים לדבר, הופיעו בבאר שני אילים, אך היה שם חושך כזה שמוחמד לא יכול היה להבחין מי מהם איל שחור ומי איל לבן. הוא הושיט יד, תפס אחד מהם ו.. התחיל ליפול למטה. מיד הבין שתפס את האיל השחור.

כשמוחמד הגיע למטה הוא שפשף את עיניו והסתכל סביב, ואז ראה שהוא עומד ברחוב רחב ומסביבו אנשים מוזרים, כאילו לא חיים.

הנסיך השתומם, אך התחיל ללכת ברחוב. הלך עד שראה בדלת אחד הבתים אישה זקנה מאוד. הוא ניגש אליה וביקש שתתן לו מחסה. הזקנה הביטה בעצב על הנסיך ואמרה "לא אוכל לאחסן אותך. אני זקנה וחיה בעוני! איש לא עוזר לי ולא אעזור לאיש."

מוחמד חיפש בכיסו, מצא מטבע זהב ונתן לזקנה.

"כסף זה יספיק כדי לקנות הרבה אוכל. ורק מים לא נוכל להשיג" אמרה הזקנה.
"מדוע?" שאל מוחמד "האם אין מים בעיר גדולה כזו?"

"היה כאן מעיין אחת שממנו כל התושבים שאבו מים" אמרה הזקנה "אבל ענק אחד השתלט עליו. הוא הרג את כל אלה שניסו להלחם בו, ועכשיו מסכים לתת מים פעם אחת בשבוע. ותמורת זאת התושבים חייבים להביא לו כל פעם נערה יפה כדי שיאכל אותה, אחרת הוא לא ייתן מים בכלל."

אחרי שמוחמד שמע את דברי הזקנה החליט לפנות למלך העיר. הוא הלך לארמונו, הציג את עצמו ואמר "שמעתי איזו צרה נפלה על עירך. אני רוצה להתמודד עם הענק ולשחרר את העיר ממנו. אנא, אדוני, תרשה לי לעשות זאת!"

מלך העיר ניסה לשכנע את הצעיר לא להסתכן במעשה, שבו רבים אחרים הקריבו את חייהם, אבל לשווא. ואז אמר "אינני יכול למנוע ממך את הדבר. אבל אם תצליח לגבור על הענק ותחזור אלינו שלם ובריא, אתן לך לאישה את בתי, הנערה היפה ביותר שבעירנו. אם תהרוג את הענק - היא שלך!" המעיין היה אטום באבן גדולה במשך כל השבוע. אחד לשבוע יצא הענק ממאורתו כדי לקבל את הנערה, מאכלו השבועי. הפעם הגיע דווקא תורה של הנסיכה, בת מלך העיר.

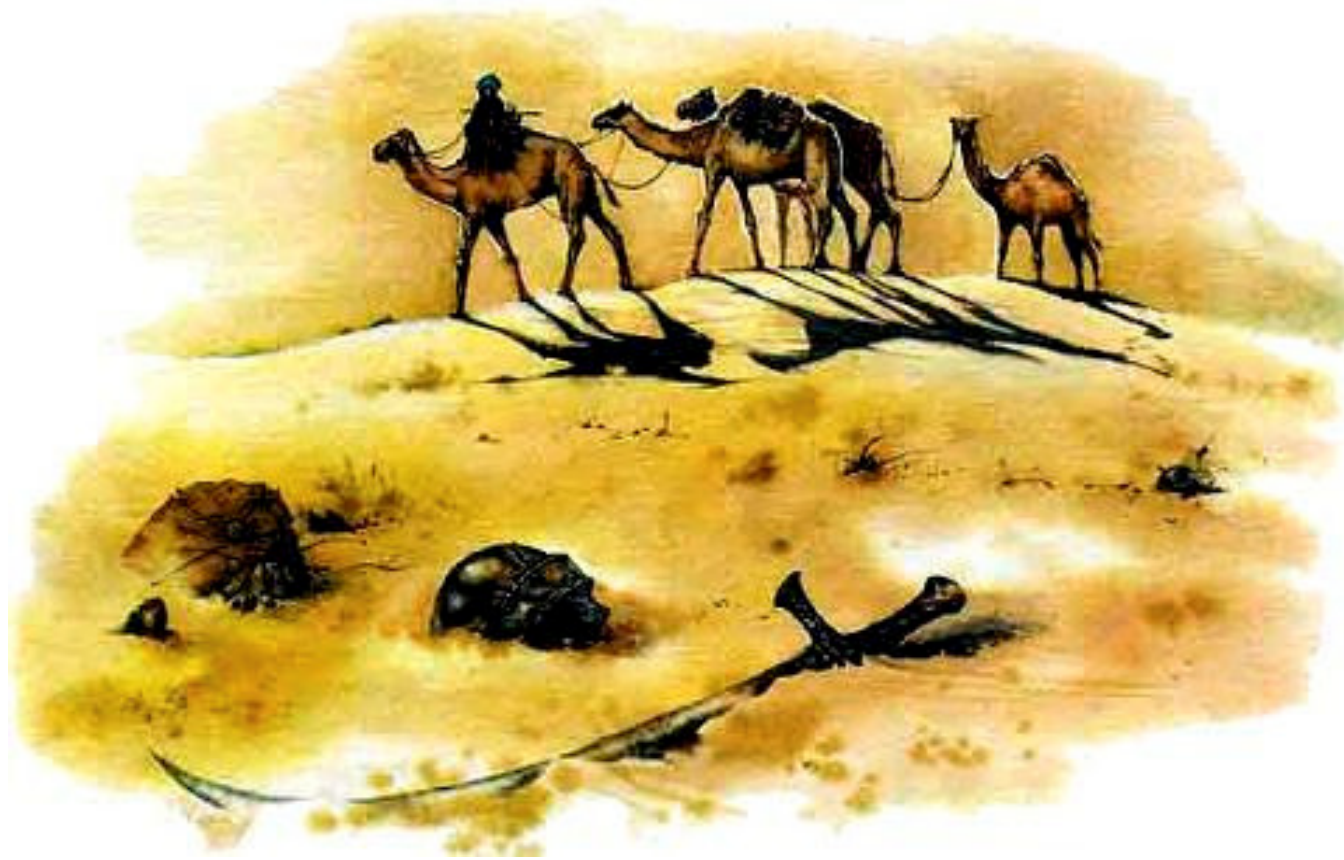

**מוחמד הלך אל המעיין, התיישב תחת עץ ונרדם.
באותו הזמן אנשי העיר הביאו את הנסיכה, קשרו
אותה לעץ שתחתיו ישן הצעיר, והלכו משם.
הענק יצא מהמאורה, ראה את הנערה ורצה מיד
להתנפל עליה ולאכול אותה. והנסיכה מרוב פחד
התחילה לבכות. דמעה אחת נפלה על פניו של
מוחמד והוא התעורר.
הוא ראה - הענק יצא מהמאורה והנסיכה בוכה וכל
גופה רועד. מוחמד הוציא את חרבו מהנדן והתנפל
על הענק. התחיל קרב אימים ומלא דם.**

הרבה זמן נלחם מוחמד, כמעט ואזלו כוחותיו, אך בסוף נתן למפלץ מכה כזו שזה נפל על הארץ, ומוחמד כרת מיד את ראשו. אחר כך ניגש מוחמד לאבן שעל פתח המעיין, הזיז אותה והמים מיד התחילו לזרום לעיר. כל התושבים יצאו מבתיהם כדי לברך את הצעיר, חסר-פחד, ששחרר אותם מהענק הרע. והמלך מסר לו את בתו לאישה וגם הבטיח למלא את כל דרישה שלו.

"אני רוצה לחזור הביתה" אמר מוחמד "אנא, הוציאו אותי על פני האדמה."

מלך העיר מילא את הבטחתו והוציא את הנסיך, יחד עם אשתו, אל פני האדמה, וגם הוביל אותם אל ארמון של אבא המלך. המלך בינתיים הבריא ויכול היה לראות. עזר לו היטב עשב הפלא, שגנבו אחיו של מוחמד. וכשאלה ראו בארמון את אחיהם הצעיר שלם ובריא, הודו באשמתם וסיפרו את הכל לאבא המלך. המלך ציווה להכין מסיבת חג גדולה ובה הכריז על מוחמד כירש שלו. הצעירים התחתנו וחיו את שארית חייהם בעושר ואושר.